

Весна Ковачевић - Соколовић
ТИХОВАЊА
Збирка поезије

Београд, 2016.

Весна Ковачевић - Соколовић

ТИХОВАЊЕ

Вечита потрага за хармонијом

Различити су начини путем којих долазимо у додир са Богом: некоме је потребна молитва, некоме природа како би досегнуо Господа, некоме медитација, дубоко понирање у самога себе како би Га осетио – речју, тиховање – сасвим личан, свакодневан разговор са Богом, понирање, истраживање, испитивање (сопственог) унутарњег света, како би се досегнуло стање блаженства, стање чисте свести.

Свако разговара са Богом на себи својствени начин: неко се, док кува, обраћа Богу, неко Га призива док се шета шумом или плива реком, неко је у додиру са Њим у келији, кроз молитву, а неко стиховањем.

Весна Ковачевић-Соколовић дубоко је посвећена, предана, усредсређена, побожна песникиња. Свесна је огромног задатка који лежи пред њом („Од мене има читав живот до пјесме“), свесна је да се само озбиљним истраживањем, потпуном преданошћу, апсолутним живљењем онога што пише, склада, снева, пева, достижу дубине којима цело њено биће тежи – ослобођењу кроз молитву,

споју са Творцем, спознаји сопственог пута, задатка због којег је спуштена на земљу.

Дуг је пут прешла Весна Ковачевић-Соколовић у свом сазревању. Од првих, тек стављених корака кроз збирку песама „Бол“ (Београд, 2010), у којој је излила сву своју личну, интимну, брижљиво чувану, скривену бол, показавши нам како уроњена у садашњи тренутак, ововремена дешавања, али и непознате пределе (који „призивају биће саткано од сна“) може да превазиђе све недаће којима је живот нештедимице обасипа и изађе као победник, преко мање личне, молитвене, зрелије збирке песама „Благодарим“ (Београд, 2012), у којој се показала као јача и богатија, као ваљан посматрач и тумач света око себе („Отвори очи и погледај/ дивна цветања уснула у теби“) и у себи („и хоћу и нећу/у висине птице/и могу и не умет/а певати морам“), до треће по реду збирке песама „Тиховања“ коју држите у рукама.

Оно што Весну Ковачевић-Соколовић прати кроз све три збирке јесте страх да ће човечанство изгубити веру, да ће живети „без мира са Богом/ без мира у себи“. Управо је то тера да пише, да се преиспитује, да се бори, стихује. Управо та зебња и та константна борба рађају и јачају веру у њој, оснажују је. Друга тема која окупира ову песникињу јесте слобода, њена нужност, али и страх да никада неће потпуно проникнути у саму себе, да никада неће спознати себе до

краја, да ће остати „затечена пред/сопственим непрегледом“. Трећа тема којој песникиња поклања своју пуну пажњу произилази из прве две, а то је љубав. Љубав према себи и ближњима, танана, свепрожимајућа, свеобухватна љубав и могућност да човек јасније чује мисао блиске му особе „ако му је трептај из срца/тиши“.

Испунивши, на овај или онај начин, све три потребе, свако од нас достиже срећу - кроз остварене или неостварене жеље ил' снове, небитно је. Битно је, како песникиња каже, које жеље остварљају „јачи траг у нама“, јер нас оне воде, оснажују, граде, обликују.

Свако се у животу бори оним оруђем које му је дато: пером, четкицом, покретом, тоном, светлошћу... Весна Ковачевић-Соколовић овом је, трећом збирком песама по реду, показала да је успешно овладала својим оруђем.

Сви смо ми, како каже песникиња, путници „са књигом под узглављем“, који „смешећи се непрестано/на даљине“, гладни знања, жедни спознаје, лутамо овим светом, пловимо оним измишљеним, како бисмо достигли *Унутрашњи склад*, пронашли *Уточиште*, открили *Тајне* које нас тиште, окупирају и, зашто да не, плаше, спознали *Истину* и закључили, досегнувши је, *Потрагу за хармонијом*.

Тамара Лујак

ДО ПЈЕСМЕ

Од мене има мјесечев прах
до неба,
и свако ко чује дубина звук
и ко их треба,
умјесто ријечи нек има смирај,
умјесто усне цвијет.
Од моје туге даљина има
љепоту смрти што пучи,
а када погледом продире
мисао што мучи,
утрти траг давно даног
подмукло спава.
И дира незнан риме лабуђе пјесме,
откосе грешне и питкост чесме.
Од мене има читав живот до пјесме.

2.3.1978.

ЧОВЕКОВА МЕРА

Да ли речи трагају за одговором
или траже дистанцу
због могућности погрешних сведочења.
Господарећи речју,
господарећи поделом у себи ,
избећи нежељено
убеђење предходника и наследника,
које кривицу и грех
везују верношћу инстинкту
у дрхтају одговора,
и тако Пушкиновским веком
сабирам сва времена
неизмерне радости и туге,
по мери свевековне мере човекове.

ОВОВРЕМЕНОСТ

Несагледива оркестрација
одломака у говору
о превазиђеним потрагама,
вере,пожуде,
живота у смрти,
пута без повратка,
именује еру
нагле и наге
противуприродне,
противуречне,
безумне и стидне
голотиње људске,
без мира са Богом
и без мира у себи.

НЕМИНОВНОСТ

И слобода има своју нужност
саткану од застава битки
са собом,
па раширених крила
у неразрешивој потрази,
ствара одраз
неминовности вољења
затечене пред
сопственим непрегледом.

ПРАМУДРОСТ

Венац мудрости
у погледу пуном поруке,
исијава мир
дозван проживљеном судбином,
ткачем неумитним,
и великодушно се даје
без устезања
и без опреза
израстајући тако
до прамудрости

ОСТВАРЕН САН

Погледом у сазвежђе
зазвони душа,
а затечена мисао се открива
дрхтајем струна
у неразмрсивом клупку
редоследа речи и осећања
и немилицом немуштом
везан за судбину звезда
остварује се сан
сакриван од себе.

ОЧУВАЊЕ ДУШЕ

Прозор са
одразом акварела
у себи,
био је утеха, блаженство
и шапат путоказима
на којима сам
у трептајима сванућа
и бескрајима дна ноћи
сневала своје кошмаре
борби
добра и зла
светла и таме
и неспокојно
бродила путевима душе
коју очувах.

МОЈ ГРАД

Сећање на град
у уму замагљено
где лепоте уметности,
истине и правде
зањихане језде,
где пријатељство оста
и уви се у шутњу,
и где обожење
приближававши се,
блесак хармоније
у памћење уреза.
То сећање јесте
духовна висина
моје звезде водиље,
мога коначишта,
и мога уточишта.

ЗАПИС

Путописац се,
тражећи прибежиште,
стопа са променама пејзажа
и пред чедним путовођом
босиљком мирисним
са првим сумраком,
начини запис у иконопису.

ПЛАМИЧАК ВЕРЕ

Зашто се просањана збиља
уобличава у нестварну
бујицу мисли,
па се срце склупчава,
па трепери
препознатљивим знаком
свакидашњег јада,
и пламти у њему
непрестано
као у кандилу
несавладиви пламичак
вере.

БЕКСТВО

Земно и временско
спутавају нас,
па бежим од сопствене слободе,
и тако
у неравнотежи
као на неконтролисаној клацкалици
бивствујемо,
несвесни да је у тренутку
почетак вечности,
а да је нужност наша
имати тачку сопствене равнотеже
да би јој се увек могли враћати
не одлазећи од ње истовремено никад.

ПОТРАГА ЗА СКЛАДОМ

Звук који ме усклађује са светом
не разазнаје се често
из мноштва звукова,
оном неопходном снагом
која је потребна
да не бисмо
често вођени помућеним чулима,
заблудом и тескобом,
да не бисмо одлутали
заборављајући себе,
ношени сном и јавом
ми прегатоци љубави
ми зависници од склада.

ЉУБАВ

Ко уме да слуша
мисли блиског,
јасније их чује
ако му је трептај из срца
тиши,
па може неоткривену слутњу
пуноћом смисла испевавати,
јер са другим, најблискијим
мора нас везивати слобода
и сан о будућем оваплоћењу
у сродном срцу,
истоветној мисли
и складу свевременом.

СМИСАО У ДАВАЊУ

Сваким давањем
устоличимо доброту
и везујемо се са вером,
па нам се дато
умножи несразмерно,
увеличавајући у нама
сву лепоту постојања,
којој се тако дарује смисао
кроз лепоту тренутка племенитости
у којима само јесмо
божанска искра
вољења
и складног битисања.

СНАГА ЖЕЉА

Искра среће
у краткој радости,
осмисли своју постојаност,
па се у сећању опире пролазности,
забраву као нестанку стремљења
ка новим жељама,
оним остварљивим
и онима које то нису,
а које оставе
јачи траг у нама
својим неостварењем
у непостојећој линији
којом откуцава нестварна
снагом жеље
и живота.

БУДУЋА СЛОБОДА

Мирис будућих слобода
у дубоком погледу,
складном покрету
и протканошћу
са свим природним даровима,
и са благом благе душе,
односе зебњу од сусрета
са сутрашњом сунчевом зраком,
одсликавајући нашу сенку
у постојању,
потврђеном сваким откуцајем
звезданог нам срца.

(НЕ)СЛОБОДА

Изнова у неслободи
у позним, прозним сећањима
крхкост младости описујем
страховима од себе.

И као непролазна сена,
праћена сопственим трагом,
заокружујем повратак
у бекству
од нежности
уткане у трагове
свих мојих стаза
које су ме
робиле и слободиле
истовремено.

ХОД

У ветровиту крошњу
зањихале ми се зебње
о предстојећим стазама,
одсликавајући тако мој одраз,
док корачају сенке неке блиске,
и сродне,
од извора ка протицању
непрегледа вечности,
сједињене са мнош,
пружених руку ка месечевој светлости
и унутрашњим ми тамама,
које се због склада у мени
боре са легендом
о Златном руну,
Орфејовом песмом
и са истином
у љубави.

ПУТНИК

Непознати путник
са књигом под узглављем
и голубицом у срцу,
испружених руку
ка луку светлости
и ветру
уснулом
у светковинама јесењим,
огрнуо се спасом
сећања на окна детињства,
и Жар-птицом
побеђује мрак
одлазећег себе
смешећи се непрестано
на даљине.

УНУТРАШЊИ СКЛАД

Небројено је пута
склад усидрен,
оцртавао пурпурне зене времена
с надом на ово мило битисање
између сна и јаве угнеждено,
па би се и врева људска,
и метеж трагике животне мешао
и тако мутио вид,
и правац и потрагу за смислом,
Али снагу тог унутрашњег склада,
на зиданици срца,
на бројаници љубави
и истини
не би успело ништа
пољуљати
и ништа снагу му умањити.

ОСЕЋАЊА

Сећања на виткост
и нежност брезе,
у мисли опрезно пониру
у жеље за исказаним
и неисказаним трептајима
сунчевих зрака,
које одгонећи таму исконску,
страхове и зебње
преобличују
у светлошћу обојена осећања
спокоја, стида и радосне туге.

КА ЦИЉУ

Проналазити циљ
по слуху ,по еху по пупољку раном,
не значи затварање дланова
над истим,
већ је то као спознаја
у мраку галерија
док поредимо колекционаре
рођене за јасност
чија су питања и одговори
и наша трагања,
измаглицом игре из детињства одређена
и таласима топлот наручја припремљена
да будемо увек она искра
и она нота срца
која недогледе у блиско боје
и потраге за благим собом
омогућују.

ПОЗДРАВ(ЉАМ)

Поздрављам,
широким осмехом без глуме
и затворености,
мекоћу новог и наду
коју као од злата јабуку
тетошим,
призивајући крај неспокоју
и путнику ветру
даривајући стих,
па као везана за мисао о спасу васионе,
поздрављам сазвежђа
према којима се равнају
моја луча и луна моје душе,
поздрављам милост
и пролазност ствари
лакомислено хитајући
ка својој Итали.

СМИРАЈИ

Тиха, смерна тиховања,
дубоке беседе светлости,
далека прећутаност
у равнодушности ноћи,
ритуал дочека госта закаснелог,
све то у опросту,
у прамилисти,
у крају мисли,
у мом писању,
у муци изговореног
оплемењује бојама јесени
сазвучја млечног пута
и пута ка Витлејему.

ЗАБОРАВ

Незаборав у заборављеном
оживљава слике патњи
и слике радости
у трептајима или у данима сећања
враћајући души бол будуће ране
или носталгичну светлост среће,
па тонући у спас заборава
којег заувек прати мир
у ком је битисање драго
и оснажено новим благостима
сетне душе.

УТОЧИШТЕ

Божур и молитва
отпловили у мирису боровине,
сањаном огњишту
спокојних душа,
у којима светли и сконско лице,
и са којима се сваки терет
стрпљењем наоружа,
музиком чистоте и тишине нахрани
и сузом покајницом нахрани.

МЕДИТАЦИЈЕ

Небо и ново биће
сједињени у пуноћи лепоте
збивају се лиричним
медитацијама узбуне у себи,
мистично и стварно
опипавајући осмех Мона Лизе,
па у представама нових облика,
непознатог својства
кроз ауру,
отварају пут ка бесмртности.

ПУТОКАЗ

Живот, који је мизика пратила
сазвежђем Ориона писаних нота,
препознатљивог изазова
и изазваног одговора,
са низом питања
неодређених умним циљем,
већ путевима срца осмишљаваним,
и топлином познатог лика
наивног и чистог,
тај мој живот
небеском и овоземаљском светлошћу
и светошћу обасјан,
унутрашњим погледом озвездан.
непрестаном осудом
и непрестаним праштањем
плови стазом захвалности ,
доброте и љубави.

ТАЈНЕ

Уснула у дубину тајни,
неоправдавам самоћу додира
и охрабрена зналачким слухом
за мисли другога бића,
одмотавам сопствене дубине,
светлости и тмине,
неисказане мене,
и одлазим,
непрестано одлазећи
ка љубавима
са којима се осмишљавам,
успављујем сетно
и будим с надом
у праскозорја.

ПОСМАТРАЧ

Посматрач који ходи ка светлости,
далеким
дубоким веровањем,
одмерава мисли и погледу ход,
окожуе овоземаљским
плачем у огледалу,
ветром у коси,
музиком из старог времена
у сећању,
за све нуди избор,
на пролећни дан,
на осмех,
на сан којим живим.

САМОЋА

Самоћа је истина
звука и птице у слободи,
и неповратне белине
у успоменама,
у поезији и зебњи изазова.
Самоћа је дуго ткана ноћ
сећањима и молитвом,
кроз препознавање
увек тихе унутрашње мелодије душе,
која посведочивши се у времену
топлом тугом стиха,
и сном о животу
неминовних сусрета
непоновљивом снагом
сведочи и сагледава
најдубљег себе.

ПРЕД СЛИКОМ

Највећи пожари
у човеку се рађају у тишини
видом посматрача,
где беличасте сене пролазности
преносе поруке
непојмљивих спознаја
у непрепознатљивим обрисима
оних уздаха који прате
размишљања о новим
сликама изнедреним из искуства,
моћи срца и немоћи мисли,
пуноћом зрелог плода душе,
оивичене боловима свакодневнице,
битишу нужношћу
лутања стазом судбине.

ПРАШТАЊЕ

Усидруло се молитвено бдење,
да мири непомирљиво,
светлошћу љубави
и мисли о блиском,
препознатљивом одразу
загубљених лица,
проналазећи утеху
и сврху бића
у праштању,
у опросту свему
и свакоме
бескрајем доброте.

ИСТИНА

Истином се барјактаре идеје,
од којих настане стварност
несавршених, кривих и посусталих
мислилаца са контурма доброте
у уму.

А Онај који јесте Истина,
милосрдно посматра, творећи је
и допуштајући,
несавршености свега људског,
могућност проналаска пута
од времена до безвременог,
могућност циља од поклекнућа ка
племенитости,
тако дајући смислено обличје
слепом срцу
и љубави.

МИЛОСТ

Помилујем стихом звезде,
успоменом из самоће.
Безименом песмом
раскошан сусрет подарим,
речи и речи
о лету вила над планином.
Милост анђела
срцем носим,
остварена за друге
а осмишљена себи.

ПРКОС

Северцем походим мора јужна,
пресахла од бдења
морнара,
који бескрајном пловидбом,
вођен звездама
и умирен таласима,
своје животно путовање
у сјају ока носи.
А ја га следим
немиром и дрхтајем била
што неумитном снагом
сна,
свему пркоси.

СУНЦЕ

Музика без нота
и тона,
присутност одсутног,
неискреност истинитости утехе,
стварност и сенка,
потребна сујета свеобухватна,
немир и спокој,
незаборав у утешној речи
страх у храбрости,
и ја
заведено осветљена сунцем
којим се све покреће
и под чијом се светлошћу
вечност пролазности збива.

ХАОС И РЕД

Када вас гротеска насмеје,
опрез нуди заплет,
и дешава се пад
копрене са очију
које се сусретну и суоче
са истовременим
хаосом и редом.
Тада се запитајте
и замислите се
шта то све нуди
литургијско појање,
празник душе,
и онда пред сваким животним заплетом,
прозборите,
како се можда ништа и не дешава.

НАПИСАНИ СТИХ

Као лето на почетку јесени,
озареношћу подарите
себи заборав
на чекање на перону меланхолије,
на уснулу мелодију
написаног стиха
којим се старо сребро
у уметности вољења
старим временима тетоше
с патином успомена
на перон, на пругу
на потрагу за оним путовањем
за које јесмо предодређени.

ОГЛЕДАЛО

Изгубљени смисао пространства
и светитељски доживљено и преживљењо
тражење себе,
кроз веру,ред,кроз варку,
у годишњем добу што блиста,
добија путању чаролије што зрачи,
у стрепњи спасења,
пророковану
из огледала Тарковског.

МОЛИТВА

Молитва као почетак
свега доброг,
као његово исходиште,
са којом у трагању за спокојем
једримо звезданом руком вођени,
тражећи свој пут,
носећи милост у срцу,
у речи и погледу,
па узвисујемо своје биће
у она пространства благодатна и вечна,
која нам даривају
тражени мир.

СВЕТЛОСТ

Тама је светлост.
Храбра је светлост лица и речи.
Снагу има светлост безимене, укорењене патње
у човековој обоженој души,
у немиру потиштености и тишини послушности,
обасјаној зраком херувимске песме,
поемама светости реченим моћном речју,
разговором погледима
усмереним ка смислу нечега
где јесмо били онаквом добротоу препознати
какву смо творили,
и онаквим вољењем нахрањени
за какво смо се изборили.
Та светлост из које све се рађа
и у којој ништа не нестаје.
Та светлост је љубав,
све од искона што траје.

МИЛОСРЂЕ

Озариће нас радост ближњег
а срца ће наша засветлети
пред величанством кроткости,
пред људским умилењем,
које раздељеност унутрашњу
преображава у склад,
молином погледа
што дарива
оданошћу патњу ближњег,
која јесте и наша лична,
отварајући тако све Дарданеле
и све Босфоре,
ка свим непрегледним морима
ка недокучивом океану доброте.

ПОТРАГА ЗА ХАРМОНИЈОМ

Речи, писмо, прича,
снажни знакови тражења
себе кроз друге,
као графика ,
као уље на платну,
као мозаик,
као нераскидива линија,
пажљиво бирана песма,
као зиданица моста
између нових закона,
без међа и осуда,
речи као ватромет у поноћ,
доносе јутра старом музеју планете,
којом одзвања концерт хора
људске одлуке
бивствовања у хармонији светова.

ИСТИНА

Да ли си стварност,незаборав,нескривено
у човеку и у свету,
или тежња духа,
сан и идеал муке,
да ли си спашавана вековима
оувек иста,
неодвојива од ништог и честитог.
Опирући се закону таме
за тебе су живели сужњи,
умирући вишеструко
са сном на челу.

НЕКАД И САД

Некад и сад су замке
плаховите пролазности,
која се отима и клизи кроз прсте,
уморне од додира празнине.
Некад, које тражи своје место
у садашњем откуцају била,
које се отима витешки,
славећи тренутак у којем јесте.
Незаобилазно се они преплићу
као неминовни судбоносни сусрети,
плетући замку долазећем,
јер из тих сусрета се рађа
будући неки трептај
желећи своју нужност.

ПУТНИК

Сведочи путник
о пространству
жељан пута и циља,
жељан промене,
сведочи о господарици
свих стаза и путева,
представљеној потрагом непрестаном,
којој је одговор и питање на загонетку
почетак најављеног осећања
неизвесности отиснућа,
и непојмљивости свеопштег трагања
за оним што
мора да се деси.

ЧОВЕКОВА МЕРА

Да ли речи трагају за одговором
или траже дистанцу
због могућности погрешних сведочења.
Господарећи речју,
господарећи поделом у себи ,
избећи нежељено
убеђење предходника и наследника,
које кривицу и грех
везују верношћу инстинкту
у дрхтају одговора,
и тако Пушкиновским веком
сабирам сва времена
неизмерне радости и туге,
по мери свевековне мере човекове.

ОДГОВОР

Реч ми је тражила одговор
или дистанцу
због могућности сведочења
о господарењу поделом у себи,
избегавајући нежељено
из убеђења предходника и наследника,
из кривице греха
везиване верношћу
живљења
Пушкиновим стиху,
сабирала сам неизмерне
туге и радости
вођена по мери
свевремене,
неподељене
и моћне
обожене
мере човека.

САДРЖАЈ

Вечита потрага за хармонијом.....	5
До пјесме.....	9
Човекова мера.....	11
Ововременост.....	13
Неминовност.....	15
Прамудрост.....	17
Остварен сан.....	19
Очување душе.....	21
Мој град.....	23
Запис.....	25
Пламичак вере.....	27
Бекство.....	29
Потрага за складом.....	31
Љубав.....	33
Смисао у давању.....	34
Снага жеља.....	35
Будућа слобода.....	37
(Не)слобода.....	39
Ход.....	41
Путник.....	43
Унутрашњи склад.....	45

Осећања	47
Ка циљу.....	49
Поздрав(љам)	51
Смираји	53
Заборав.....	55
Уточиште	57
Медитације.....	59
Путоказ.....	61
Тајне.....	63
Посматрач	65
Самоћа.....	67
Пред сликом	69
Праштање	71
Истина	73
Милост	75
Пркос	77
Сунце.....	79
Хаос и ред.....	81
Написани стих.....	83
Огледало	85
Молитва	87
Светлост.....	89
Милосрђе.....	91
Потрага за хармонијом.....	93
Истина	95
Некад и сад.....	97
Путник	99
Човекова мера	101
Одговор.....	103

Весна Ковачевић - Соколовић
ТИХОВАЊА

Издавач
Весна Соколовић
Ауторско издање

Дизајн корица
Мирослав Бојковић

Припрема за штампу
и графички дизајн
Анка Срећковић

Пласман
069 555 38 93

Штампа
ЗД+, Београд

Тираж
300 примерака

CIP